

מ"ת 7021/07/16 - מדינת ישראל נגד שרון גולן

בית משפט השלום באשקלון

מ"ת 7021-07-16 מדינת ישראל נ' גולן(עציר)
תיק חיצוני: 2813302016

בפני	כבוד השופט אמיר דהאן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	שרון גולן (עציר)

החלטה

בפניי בקשת המאשימה לעיין מחדש בהחלטת שחרורו של הנאשם בתנאים מיום **06/07/2016** ולצידה בקשה לחלט ערבויות שהוטלו .

הנאשם שרון גולן ת.ז. 024010456 יליד 1968 מהעיר אשקלון, נעצר ביום 1-7-16 וכתב אישום הוגש נגדו ביום 4-7-16.

כתב האישום הראשון:

בכתב האישום הראשון הורשע הנאשם כי ביום 1/7/16 גנב טלפון מחדר של מאושפזת בבית חולים .

כתב האישום השני:

כתב האישום השני מייחס לנאשם כי ביום 24/11/2016 גנב יחד עם אחרים טלפון סלולארי ממתלון במלתחה, החביא אותו ואחר כך פנה למתלון והציע להחזיר לו את הטלפון תמורת 300 ₪ לאחר שהוזעקה משטרה למקום והנאשם נכבל ניסה לפתוח את האזיקים בסיכה, התנגד ללקיחת הסיכה מידו בכוח ואיים על השוטרים. כל זאת עשה תוך הפרת תנאי השחרור בתיק קודם.

על אלה הואשם הנאשם בכתב אישום נוסף בעבירות של הפרת הוראה חוקית, גניבה נטילת נכסים לשם סחיטה שלוש עבירות אימים ושלוש עבירות של הפרת הוראה חוקית.

ייצוג הנאשם

הנאשם יוצג בתחילה על ידי עו"ד דוד כץ אשר מונה על ידי הסניגוריה הציבורית אך הודיע נחרצות כי אינו זקוק לייצוג ומשום כך, ועל פי החוק אין לכפות את ייצוגו המשובח של ב"כ המלווה בפקוחה המקצועי של הסניגוריה הציבורית, אלא שוחררו מייצוג והנאשם ייצג את עצמו כפי שחפץ לאחר שבית המשפט חזר והציע לחדש את הייצוג.

הגם שהייתה הכרעת דין בתיק שבו הוגשה הבקשה לעיון חוזר הרי נדון התיק שלא בפני השופט שהכריע את הדין אלא בפני מותב זה שכן הנאשם עבר לכאורה, בנוסף להפרה מספר עבירות נוספות אשר בהן לא הורשע ועומדת לו חזקת חפות.

ראיות לכאורה:

לעניין כתב האישום הראשון - הרי שישנה הכרעת דין בכתב אישום מתוקן. יש לציין שכתב האישום תוקן על ידי מחיקת האישום השני, תוצאה זו תאמה במדויק את ההכרעה שנתן בית המשפט שלמעצר בראיות לכאורה עוד ביום 06/07/2016 ויש להצר על כך שכתב האישום לא תוקן במסגרת הסדר כבר באולם המעצרים והיה צורך להמתין לישיבת בית המשפט שלאישום שהתקיימה ביום 20/09/2016.

לעניין כתב האישום השני - הודה הנאשם בהפרת התנאים וכן הודה כי דרש 300 ₪ מהמתלונן תמורת הטלפון שלו אך מסר אין ראיות לכאורה לאישומים האחרים.

אכן בעניין הבקשה לעיון חוזר די בעילה של הפרת הוראה חוקית אך לעניין חילוט הערובות והמסוכנות הרכושית והאלימה יש צורך לדון בראיות לכאורה לעבירות הרכוש ההפרעה והאיומים.

עיון באמרת הנאשם עצמו ובמקביל בסרטי האבטחה מצביע על ראיות לכאורה שדי בהן כדי להרשיעו, הנאשם קושר את עצמו למעשה בקשת הכסף מהמתלונן תמורת הטלפון, מזהה עצמו בסרט האבטחה יחד עם האחרים, מאשר כי היה במלתחת הגברים ידע היכן מונח המכשיר וכי היה עטוף בניילון או עיתון ונראה קם והולך לכיוון השיחים שם נמצא המכשיר. הנאשם אומר כי אכן הוציא את הטלפון מהשיחים כי ה"ילדים" אמרו לו שהם שמו אותו שם וביקשו 200 ₪ עבורו והוא התנדב לתווך.

אמרת המתלונן מתארת את הגניבה ואת מעשה בקשת הכסף ואז את מציאת המכשיר בשיחים

אמרת ולנטין בונדר מצביעה על כך שראה "אדם שהוא לא מכיר" הולך ולוקח טלפון וזורק לשיחים.

ולנטין סירב לבוא לעימות או לפעולות חקירה נוספות וביקש להסתפק באמרתו.

דו"ח צפיה ודיסקים של סרטוני אבטחה ובהם נראה הנאשם נכנס ויוצא מהמלתחות [09:37-09:58]

הולך לכיוון השיחים בפינת הדשא.

סיכום הראיות מצביע על כך שהנאשם ראה מספר פעמים הולך לשיחים בהם נמצא הטלפון בזמנים הרלוונטיים

החזיק בטלפון, ואף הודה בהחזקתו בסמוך לנטילתו.

על פי ההלכה שנקבעה **בעפ 5492/11 אלרחמאן**, החזקה התכופה הינה חזקה שבעובדה הנובעת מהשכל הישר וניסיון החיים, ומשמעותה היא כי עצם הימצאותה של סחורה **בידי של פלוני בסמיכות זמנים לגניבתה מאחר**, יוצרת יסוד להנחה כי פלוני הוא זה שגנב את הסחורה, או שקיבל לידי סחורה גנובה ביוזעין, הכל בהתאם לנסיבות העובדתיות המקימות את החזקה. יש להדגיש כי מדובר בחזקה הניתנת לסתירה על ידי הנאשם, וכי משקלה של החזקה עולה ביחס ישיר למידת הקלות בה יכול הנאשם להפריך את אמיתותה. "ההנחה, עולה או יורדת, מתעצמת או מידלדלת, ויכול שתהיה חזקה, קרובה לוודאי או רק קלת-ערך, הכל בהתאם לנסיבותיו המיוחדות של כל מקרה ומקרה" (ע"פ 15/78 ביבס נ' מדינת ישראל, פ"ד לב(3) 64, 79-80 (1978) (להלן: עניין ביבס);

בעפ 5492/11 אלרחמאן נאמר:

21. הפרכת החזקה התכופה אינה תלויה במהימנות שמייחס בית המשפט להסברו של הנאשם, אלא באפשרות היתכנותו של ההסבר שניתן (עניין שרף, בעמ' 178).

החזקה התכופה, ככל כלל ראייתי, מופעלת גם בשלב המעצר עד תום ההליכים במסגרת הערכת הסיכוי הסביר להרשעה [ראה: **בשפ 3565/05 מוראד גריפאת נ' מדינת ישראל**].

לעניין הנאשם - נראה כי יקשה עליו בהסבריו אלה תוך השענות על "ילדים" שלא נמצאו ושלא זוהו - לסתור את החזקה התכופה, מה גם שהוכח כי הרים בעצמו את הטלפון מהשיחים וראה עצמו יכול לדרוש כסף תמורתו ובכך נתקיימו דרישות עבירת הנטילה לשם סחיטה .

ישנו קושי ראייתי בהוכחת מעשה הגניבה עצמו, בשל הליקוי באמרת המציל, אך קושי זה אינו פוגע בסיכוי הסביר להרשעה בשל החזקתו התכופה והברורה של הנאשם במכשיר אשר היא לבדה הביאה אותו לדרוש כסף תמורתו.

אמרת השוטר יורם כהן מתארת כיצד הנאשם ביצע את נסיונות פתיחת האזיקים עם הסיכה ואת החיפוש והאיומים, הדברים משקפים סיכוי סביר להרשעת הנאשם במיוחס לו הן בהפרעת שוטר והן באיומים.

אשר על כן מצאתי כי ישנן ראיות לכאורה להוכחות העבירות של הפרת הוראה חוקית, נטילת נכסים לשם סחיטה איומים והפרעת שוטר. אני סבור כי בהנתן עבירה ספיציפית זו, ונוכח הקושי הראייתי בעבירת הגניבה, ספק אם יש מקום להאשים את הנאשם בגניבה, אך אם תשאר בכתב האישום הרי שהיא מקימה ראיות לכאורה ברף הנמוך.

עילות מעצר ביחס לחלופה המוצעת:

כנגד הנאשם מתקיימות שתי עילות מעצר והן עילת מעצר הנובעת מהפרת התנאים ועילת מסוכנות.

מסוכנות

לנאשם עבר פלילי רצוף, מכביד ורלבנטי בתחום הרכוש ועבירות האלימות הקלות, בתחומים אלה ביצע הנאשם עשרות עבירות בהם הורשע בשנים האחרונות וריצה גם עשרות שנות מאסר.

בהרשעתו האחרונה ניתן גזר הדין בגין עבירות רכוש ביום 10/4/16 והוא שוחרר לא מכבר.

עבירות אלה בצרוף הודעתו של הנאשם בבעיה ממנה הוא סובל, המניעה אותו לשלוח יד ברכושם של אחרים, מהוות יחד עילת מעצר.

ככלל יאמר כי בעבירות רכוש הכלל הוא השחרור והחריג הוא המעצר עד לתום ההליכים.

על פי פסיקת בית המשפט העליון [בש"פ 5431/98 - פרנקל, בש"פ 7161/00 - רחלין, בש"פ 6800/05 - מכלוף, בש"פ 560/06 - מזרחי בש"פ 45/10 מסראווה בש"פ 5572/12 שרלו, בש"פ 6826/10 - סמואל, בש"פ 5814/06 אוהיון בש"פ 3621/09 פלד בש"פ 6247/10 רבינוביץ' בש"פ 6422/07 טאיב] עבירות רכוש תוכלנה להוביל למעצר עד תום ההליכים מבחינת המסוכנות אם נתקיימו בהן נסיבות מיוחדות כאשר בין הנסיבות הוכרו אחת או יותר מנסיבות אלה:

- שימוש באמצעים מיוחדים ומתוחכמים.
- הזדמנויות רבות של ביצוע עבירות.
- היקף רכושי ניכר.
- ביצוע עבירות רכוש באורח שיטתי.
- פוטנציאל להתפתחות אלימה כגון התפרצויות למקום מגורים או מקום נשמר.
- פגיעה ניכרת בפרנסת בעלי הרכוש כגון גניבת כלי עבודה כבדים ויקרים.

הודגש כי מיגור העבריינות לבדה אינה עילה למעצר עד תום ההליכים אך גם סכנה לרכושם של יחידי הציבור מצדיקה לעיתים מעצר עד תום ההליכים.

רציפות העבירות מצביעה כי הנאשם מתקשה לרסן את עצמו וחוזר ועוסק בעבירות רכוש.

הפרת תנאים

כאמור שוחרר הנאשם בתנאים אך הפר ברגל גסה תנאים אלה ותוך כך ביצע עבירות מאותו הסוג שאותו באו התנאים למנוע.

שאלת מעצרו של אדם אשר הפר תנאי שחרור - המסגרת הנורמטיבית

שחרורו של אדם לחלופת מעצר הוא ביסודו של דבר הסכם המובטח בהוראה חוקית ובסנקציה פלילית. זהו הסכם של כבוד. בעת עריכתו מכבד בית המשפט את זכותו של המשיב לחירות אשר היא זכות הנובעת מכבוד האדם שלו.

בעת עריכתו מעדיף בית המשפט את כבודו של המשיב על כבוד הציבור המכונה גם האינטרס הציבורי כבודם של אחרים אשר עלול להיפגע משחרורו של אדם שכנגדו מצויה עילת מעצר.

בעת עריכתו נותן בית המשפט את הכבוד הראוי למשיב כאדם המסוגל לקיים את דברו בעתיד, כבוד מסוג מיוחד זה מכונה בשם "אמון".

המשיב מצווה לכבד את החלטת בית המשפט בעניינו ואת הציבור אשר הוא שולחו של בית המשפט ובעיקר מצווה לכבד את האמון שניתן בו.

הפרת הסכם זה הינה פגיעה בכבוד בית המשפט ובכבוד הציבור אשר הוא שולחו של בית המשפט.

אם הופר הסכם זה, הופר מאזן הכבוד, אם נשמט האמון תתמוטט החלופה או אז תכתוב שורת הדין שליחתו של המשיב למעצר והיא תיסוג רק מפני שיקולים מיוחדים ונדירים של תכליתיות ושל מידתיות.

אין לשכוח, הכבוד הינו הערך המוסרי הבסיסי שעליו בחר המחוקק הישראלי להשתית את חקיקתו ואת העשייה המשפטית, והוא מונח ביסודן של מאות רבות של שנות פסיקה במשפט העברי, עד אשר בא למקומו ב - חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

ההלכה היא שמי שמפר את תנאי שחרורו - ככלל יעצר ולא בנקל יינתן בו **אמון** פעם נוספת, ואין חובה על בית המשפט לבחון חלופה פעם נוספת [בש"פ 8830/12 **אלכרישאת**, בש"פ 5673/12 **אטינגר** בש"פ 7364/12 **אדרי**, בש"פ 507/00 **מזרחי** בש"פ 7853/12 **אל עוואדרה**]

גם הרתעת הרבים הובאה כשיקול משמעותי בפסיקת בית המשפט העליון וכך נאמר שם:

"בכך יש משום העברת מסר ברור וחד משמעי, למשחררים לחלופת מעצר, כי אי הקפדה על תנאי השחרור תוביל, ככלל, לחזרתם למעצר מאחורי סורג ובריה בשל אובדן אמונו של בית המשפט בהם " [בש"פ 7853/12 **אל עוואדרה**]

עד כאן הכלל והחריגים השומרים על הכלל קיימים גם הם, הן בהמשך דבריו של בית המשפט העליון והן בהחלטות אחרות.

המדובר הוא במקרים חריגים ובהם ניתן להצביע על נסיבות מיוחדות הן נסיבות ההפרה עצמה והן נסיבות אישיות יוצאות דופן והכול תוך שיקול דעת בנסיבות הקונקרטיות של המקרה הנתון

[בש"פ 782/99 **בן שמחון , בש"פ 634/09 **שושן** , בש"פ 625/07 **חסדאי**]**

הנאשם מציע למחול לו הפרה ועבירות שביצע ולשולחו למעצר בפיקוח אלקטרוני אך נראה כי עניינו של הנאשם אינו בא בגדר החריגים למעצרו של המפר ואני מורה על מעצרו עד לתום ההליכים נגדו.

לעניין חילוט הערבון הרי שהוא משוייך לנאשם עצמו ובמקרה זה של עבירות רכוש שבוצעו לכאורה תוך הפרת התנאים שניתנו על מנת לצמצם את הסיכון לעבירות רכוש יש מקום לחלט את הערבון הכספי במלואו ואני מורה על חילוטו במלואו.

לעניין הערבה שבפיקוחה אמור היה הנאשם להיות, לא מצאתי כי היא זומנה לדיון להשמיע את דברה ואם תחפוץ המאשימה בחילוט התחייבותה הרי היא רשאית לעתור לדיון נוסף ולזמן את הערבה לדיון זה .

זכות ערר בתוך 30 יום.

ההחלטה ניתנה היום, י"ח כסלו תשע"ז, 18 דצמבר 2016,
בהעדר הצדדים. ועקב העדרותי תיקרא לנאשם על ידי כבוד
השופטת ענת חולתא .